

Szó, szó, szó

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LIX. évfolyam, 22. szám, 2015. május 29.

A terror nem más, mint gyors, szigorú és hajthatatlan igazságtétel, tehát voltaképpen az erény megnyilvánulása – mondta Robespierre, majd intett az ítélet-végrehajtónak, a guillotine negyvenkilős bárdja pedig döngve lezuhant. Európa akkor még nem tétovázott, nem volt elbizonytalanodva saját identitását és saját céljait illetően, hanem tudta, ki is ő és merre tart. Egyébként pedig épp revolúció zajlott, ahogy revolúció zajlik nálunk is, a forradalmár pedig nem a multikulturalizmus és a politikai korrektség és hasonló bűvszavak varázsában vívja vitáit, hanem cselekszik a saját legjobb belátása, hajlamai és képességei szerint. Addig, amíg teheti. Robespierre nem ugrott félre a felelősség elől, hanem megértette a nép akaratát, azért aztán utolsó heteiben valami ezerkétszáz olyan polgárt nyakaztatott le, akiknek a lelkében a forradalmi láng nem a tőlük elvárható hévvel lobogott. Lehet, hogy a bakót ekkor már nem is a győzelem érdekében dolgoztatta, hiszen az már megvolt, hanem inkább a saját örömére, ám ez végül is lényegtelen. Csinálta, amíg hagyták. Utána ment ő is Danton után.